

ה"ת 56416/03/19 - יוסי רחמים נגד מדינת ישראל, מדור הגנת הסביבה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ה"ת 56416-03-19 רחמים נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופטת אופיר כתבי-ריבלין
מבקש יוסי רחמים
ע"י ב"כ עו"ד בן יהודה
נגד
משיבה מדינת ישראל
מדור הגנת הסביבה

החלטה

רקע

בפני בקשה להחזרת תפוס- משאית מסוג וולוו מ.ר. 8605133 שנתפסה ביום 20.03.19 תחת החשד לשימוש בה בביצוע עבירה של שפיכת פסולת ברשות הרבים. בתחילה, הודיעו הצדדים על תנאים מוסכמים לשחרור המשאית ותנאים אלו קיבלו תוקף של החלטה שיפוטית. ביום 02.04.19 ביקש, המבקש לחזור בו מההסכמה אך ורק באשר לגובה הסכום הנדרש להפקדה במזומן/ערבות בנקאית הואיל ולדאבונו הבנק לא נעתר לבקשתו לנפק לו ערבות בנקאית בסך המוסכם ואין ידו משגת להפקיד את הסכום במזומן. המשיבה התנגדה להפחתת הסכום. נוכח האמור התקיים דיון במעמד הצדדים, במהלכו שני הצדדים חזרו בהם מהסכמותיהם הראשוניות והסוגיה נותרה להכרעה שיפוטית, כאשר ברקע מהדהדת הסכמת הצדדים הראשונית.

טענות הצדדים

לטענת המבקש, מדובר בפסולת שהיא תוצר של הריסת מבנה שהיה קיים בשטחו אותו הרס ימים ספורים לפני האירוע, בהתאם לצו הריסה שחייב אותו לעשות כן בתו"ב 15-03-2635. המבקש העביר את הרס המבנה מהחלק הקדמי של המשק הפרטי שלו לחלקו האחורי של משקו משום שנדרש לישר את האדמה לאחר הריסת המבנה. לטענתו היה בכוונתו להעביר את הפסולת למטמנה חוקית בהזדמנות הראשונה, עם סיום חג הפורים. הפעולה נעשתה בתום לב ללא מחשבה פלילית, ומדובר בהשלכה למטרה פרטית ולא עסקית, ובפסולת שנוצרה בשטח של המבקש והושלכה בשטח הפרטי של המבקש. לו הייתה ניתנת לו שהות סבירה היה מטמין את הפסולת למטמנה מוסדרת שהרי ממילא היה מחויב להציג למועצה האזורית (אשר עתרה לזו הריסה) אישור על פיטוי הפסולת לאתר מורשה. למבקש משאית בודדת, והוא משתמש בה לפרנסת בני ביתו, אשתו, שלושת ילדיו הקטינים והוריו המבוגרים החיים אף הם במשק ואביו הסובל ממחלת הפרקינסון. מצבו הכלכלי בכי רע, הציג חובות לבנק בסך של כ- 130,000 ₪ ובנוסף הציג מסמכים המלמדים כי המשאית נרכשה במימון הבנק והיא ממילא משועבדת לו. המבקש עובד בעבודות עפר משך 15 שנה ואף על פי כן הוא נעדר עבר פלילי מכל סוג וכך גם המשאית מעולם לא בוצעה באמצעותה עבירה. מנגד טענה המשיבה, כי אין נפקות לעובדה כי הפסולת הושלכה בשטח פרטי הואיל ומדובר בשטח פתוח שאינו מגודר ולכן עצם השלכת הפסולת מקימה את כל יסודות העבירה, ומשום שמדובר בעבירה של אחריות קפידה הרי שאין גם כל נפקות לכוונותיו העתידיות של המבקש בכל הנוגע לשינוע הפסולת לאתר מורשה. לדבריה תנאי ערובה נכבדים נדרשים לא רק לשם הבטחת שימור זכותה לחילוט בסוף ההליך אלא בעיקר או כלשונה "החשבה ביותר" הינה התכלית המניעית, בין היתר, מן הטעם כי מעשים פליליים מסוג זה הפכו "למכת מדינה" וגורמים לנזק רב ומצטבר.

דיון והכרעה

עיינתי בתיק החקירה ממנו עולה כי פקח מטעם איכות הסביבה הבחין במשאיתו של המבקש שופכת פסולת בניין בשטח המשק הפרטי של המבקש. המבקש הסביר לפקח כי המדובר בשרידי מבנה שנאלץ להרוס בהתאם לצו הריסה וכי הוא זקוק לכשעוד ימים על מנת להעביר את פסולת הבניין למטמנה מורשית. תימוכין לדבריו ניתן למצוא בעדויות נוספות אשר מצויות בתיק החקירה.

אומנם, צודקת המשיבה בטענתה כי אין נפקות לשאלה האם השטח בו הושלכה פסולת הבניין הינו פרטי או ציבורי והמבחן לעניין זה הינו יכולת הגישה של הציבור לאותו השטח (ראה למשל רע"פ 10104/16 סקר נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים משפטיים)). תמונות בתיק החקירה מלמדות כי אין המדובר במקום מגודר ומשכן, לכאורה קיימת יכולת גישה לציבור. עם זאת, כמתואר לעיל, עסקינן בנסיבות חריגות במיוחד, על פניו העבירה לא בוצעה לשם רווח כלכלי, ונראה כי חשש להישנות המעשים הינו ברף נמוך וכך גם נמוכים סיכויי החילוט בתום ההליך וזאת אף בשים לב להיות המבקש נעדר כל עבר פלילי. כמו כן, עיון בתיק החקירה מלמד כי מאז יום האירוע, קרי, 20.03.19 לא בוצעו פעולות חקירה על מנת לקדם את ההליך לקראת הגשת כתב אישום וקשה להלום מצב בו מחד המשיבה תופסת את משאיתו של המבקש- קניינו ומקור פרנסתו ומאידך משתתה בביצוע פעולות חקירה או הגשת כתב אישום.

נוכח כל האמור לעיל, ולאחר שהונחו בפני ראיות באשר למצבו הכלכלי של המבקש, נסיבותיו האישיות כמפרנס יחיד לשלושה ילדים קטינים, היות המשאית משועבדת לבנק ותפוסה כחודש ומחצה בשל חסרון כיס של המבקש, ובשים דגש על השתתות בקידום החקירה, מצאתי הצדקה לשנות קמעה מהסכמות הצדדים הראשוניות כך שהתנאים מחד, יתאימו ל"מידותיו" של המבקש ויהא בכוחו לממשם, ומאידך ישמשו כ"חלופת תפיסה" הולמת שיש בה כדי להגשים את תכליות התפיסה, קרי, שימור זכותו של המבקש לעתור לחלוט בתום ההליך וכן לתכלית מניעתית שהיא בראש מעייניה של המשיבה בתיק דנן. ויפים לעניינו דברי בית המשפט העליון בבש"פ 342/06 לרגו נ' מדינת ישראל:

"אם תכלית התפיסה הינה חילוט, יש טעם בהצבת תנאי של ערבות כספית התואם את ערכו של החפץ המשתחרר מתפיסה. לעומת זאת, אם תכלית התפיסה היא מניעת עבירות נוספות, אין קורלציה מתחייבת בין ערך הנכס התפוס לבין גובה הערבות הכספית הנדרשת כתנאי לשחרורו"

בהינתן האמור לעיל, אני מורה על השבת המשאית למבקש בכפוף לתנאים הבאים:

1. המבקש יחתום על התחייבות עצמית בסך של 100,000 ₪ (תחת הסכמת הצדדים הראשונית לסך של 50,000 ₪ בלבד).
2. המבקש יפקיד במזומן או בערבות בנקאית סך של 30,000 ₪ וכן, תחתם ערבות צד ג' בסך של 50,000 ₪ (תחת הסכמת הצדדים הראשונית על הפקדה/ערבות בנקאית בסך של 80,000 ₪ ללא ערבות צד ג').
3. המבקש ימציא למשטרת ישראל פוליסת ביטוח מקיף למשאית במלוא ערכה, בפוליסה תצוין משטרת ישראל כמוטבת בלתי חוזרת לאחר בנק הפועלים (בהתאם להסכמת הצדדים הראשונית).
4. נאסר על המבקש להעביר את המשאית לצד ג' הן בדרך של מכירה והן בדרך אחרת (בהתאם להסכמת הצדדים הראשונית).
5. המבקש יעמיד את המשאית לרשות המשטרה כל עוד יימסר לו צו כדיון לעשות כן (בהתאם להסכמת הצדדים הראשונית).

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשע"ט, 01 מאי 2019, בהעדר הצדדים.